

הפצת-האויב מאלצת אותו לבקש מחסה במחפרת פנימה.

בזמן המסע על בונה (חופה הצפונית-מזרחית של גוינאה החדשה) ארגנו האמריקאים חברות מיוחדות של "מחפורות", שהיו מחולקות כרגיל לחטיבה של צלפים, "המסנורים" את אשר נבי המחפרות באשם, ולחטיבת רמנים או מפוצצים, העושים את מלאכת ההשמדה. היפנים השתמשו גם במחפרות-רמיה, ואף לא בכל המחפרות האמתיות החזיקו כל העת. חיילים "ירוקים" נטו להסית דעתם ממחפרות שלא נמצאו בהן קבוצות-מצב, — ולעתים קרובות היה האויב תופשן לעצמו לשימוש חדש, בדרך התקפה נגדית או ע"י הסתגנות (על פי רוב בלילה).

כדי למנוע דבר זה חשוב שהיתדות המת-קיפות יהיה להן כוח מספיק לא רק לכבש, אלא גם להגן על מטרות מעין אלה; או שת-היינה מצויידות להרוס כל עמדה שתהיה לתר-עלת לאויב אם יכבשנה מחדש.

*

מאמרו הגדול של לויטנגט ג. סקופילד "כלי זין איטלקיים" יש בו ענין רב לאלה שהיו קרובים לחזית המזרח התיכון. הוא ער-מד על הרובים והאקדחים האיטלקיים (מתוך יחס ביטול לראשונים ולרוב סוגיהם של הא-חרונים), על תת-מקלעים (הברדה 1938, 9 מ"מ המצויד גם בכידון, הוא לדעתו הטוב שבכלי-הנשק האיטלקיים האינדיבידואליים), ועל המקלעים (ברדה, 6,5 מ"מ או 7,35 מ"מ, הוא טוב למדי וזה נשקה העיקרי של מחלקת הרגלים האיטלקית). הטובה שבמכוונות היריה, על טי-פוסיהן הרבים ביותר, היא ברדה 1937, 8 מ"מ; אחריה באה פיאטרבלי — 1914, 6,5 מ"מ. המר-גמות, סטוקס-ברנד, 81 מ"מ, 1935, שמשקל פגזיה 3,3 קילו (טוח למעלה מ-4 ק"מ) ו-7 קילו (1,5 ק"מ) דומות מאד לאמריקאיות ואין הב-דלים בולטים ביניהן ובין מרגמותיהם של צב-אות אחרים; לא כן מרגמת בריכסיה 1935, 45 מ"מ, שצורתה מקורית מאד; היא בעלת בריה, מורכבת קצת במבנה, נוטה לקלקולים, פגזיה קטנים ואיזור פגיעתם מצומצם וצריך להמטירם ממש כדי לאלץ את המתנגד לגטוש את עמדתו; לעומת זאת היא קלה ביותר (עם הכן — 15 ק"ג) ויכולה לשלוח 25-30 פגזים לדקה, אם אין

צורך בשנוי-כיוון. היונים חשבו אותה לנשק הטוב ביותר של האיטלקים.

למעשה מלאו מרגמות אלו אצל האיטלקים חלק גדול מתפקידם של רמוני הריסק ולדברי המחבר, "נתפסו בצפון אפריקה מרגמות כה רבות מסוג זה עד שפעולתן בידי חיילות ברי-טיים כמעט עשתה את בריכסיה לזין-קבע של בעלי-הברית". הרימונים האיטלקים קטנים הם עד שאפשר לשאתם בכיסי מכנסים ורושם פגז-עתם אינו גדול ביותר. לעומת זאת רב כוח פגיעתם של מוקשי-הקרקע האיטלקים שארכם כ-90 ס"מ, ובשני קצוותיהם, מטענים כבדים של ט.ג.ט. מחוכם עוד יותר המוקש האנטי-פרסונלי ("החייל השותק") שהוא עיקרן של רוב "מל-כודת-הכסילים" האיטלקית: "מטען ט.ג.ט. ומד-סביב לו כמות קטלנית של גולות-פלדה מלונ-טשת". משיכתו של שרוך, הקשור אל משקפת המונחת "לתומה" תפוצץ את המטען שישלח את גולות הפלדה שלו על פני איזור של כמה מאות מטר. נגד השריון סמכו האיטלקים הרבה על רובה א.ט. "סולוטרן", בן 20 מ"מ, מטיפוס שווייצרי, אשר לו שני סוגי כדורים, פורצי שריון או טעוני חמר-נפץ וקלע טוב יעלה בו על 20 יריה לדקה. הכבד שבכלי נשק א.ט. הוא תותח ברדה בן 47 מ"מ, הניתן גם להתפרק ולהזרק במצנחים; השתמשו בו גם כבתות-תמיכה לרגלים, אמנם בהצלחה מפוק-פקת. תותח של 37 מ"מ רכשו האיטלקים מידי הגרמנים כשאלה הכניסו תחתיו בכל יחידותיהם את התותח המול-שריוני המוצלח שלהם משנת 1938, בן 50 המ"מ. תותחים קלים נגד שריון ומטוסים הם ברדה וסקוטי, 20 מ"מ. הטוח לגו-בה — עד 2800 מטר והם משמשים, כנראה בעיקר כהגנה ממטוסים מנמיכי-טוס. הטוב שב-תותחי הרגלים הוא החדש, בן 70 המ"מ. רוב תותחי השדה מיושנים (1906, 1911, 1912), — רובם בני 6,5 ס"מ ומעוטם בני 7,5 ס"מ.

סיכומו של דבר: — זין האיטלקים היה ססגוני ביותר. לעומת הבריכסיה השופעת היה המקלע שלהם לא מן המעולים, ולעומת הרובים המיושנים והמוזנחים, (גם באימון, — כי בעיקר ראו את הנשק האוטומטי), הצטיינה מב-חינות רבות מכוונת-היריה ברדה 1937. עם כל ריבוי הטיפוסים, שלא הצטרפו יפה למערכת

אהרי הללו אלא במעט מאוד. אמנם לא נס הוא זה, אלא סיגול רביזמה של המדע למבנה הגוף האנושי. לא זו בלבד שרמה ברי-טית זו נעשתה מטרתם של כל הצבאות האחרים (**). אלא שאחרי המלחמה סופה לעבור אל החיים האזרחיים בבריטניה. אותם המדריכים, המאומנים בהתאם לציוויו של המדע השמושי הנ"ל, מספרם בצבא יותר מ-30 אלף ואחרי המלחמה יוצאו לפחות 1,500 מהם לעשות במפעלי תעשייה ושאר מוסדות אזרחיים את אשר עשו בצבא.

השכלה בחיל האויר המלכותי

הרשימה הבאה הנה "מכתב למערכת" השבועון האנגלי «New Statesman and Nation» בשאלת עבודת ההסברה בתוך חיל האויר המלכותי. — המער

לאחר זאת, נוהג עכשיו כל טייס לפי תור (אחד או שנים בשבוע) לספר על עיסוקו בחייו האזרחיים. בשבוע שעבר היו לנו סגן-דגים ומשרתו של לורד ק. בשבוע זה יש לנו מבטח-אניות מחברת "לוידיס", ופקיד של בנק. שיחות אלו מסייעות למדריכים להשיג מושגים ועושות לפיתוח האופי. ואחרון-אחרון — כתת-ויכוח של ארבע או ששה טייסים, שאני ממנה אותם יום לפני כן, לנושא מסויים. נושאנו בשבוע זה הוא אם כדאי לבטל את עונש המות. בשבוע שעבר דברנו על שיעור הילודה כיום, אם יש בו משוכ סכנה לבריטניה. תחומנו תחום רחב הוא. הוא כלל גם את הדין-וחשבון של בוורידג' ונראה כי הדבר ענין את הטייסים פחות מכפי שניתן לשער. נושאים של מדיניות בינלאומית וקיסרית מעניינים אותם פחות מאשר דברים הקרובים יותר לבית. כשרון הדיון שלהם, שהיה דל בראשיתו, נשתכלל עכשיו במדה רבה מאוד והוא פותח לפניהם שטחי מחשבה שאחר כך הנני שומע אותם דנים בהם. ההנמקה העניינית מדברת אל לבו של הרוב. אני מעודד את הצעירים שבהם להיות ראשי המדברים וכיום אין הם מתבוששים עוד. השיחה נטולה כל

(**) אנשי-צבא אמריקאים נבחרים, מגופי הצבא החונים באנגליה, מקבלים את אמונם הגופני ותרגולם ב"אסכולת-הקרוב" ליד יחידות בריטיות. — המער.

של השרירים השלדיים, של שרירי הכתף, המתנים והבטן. החישול האחרון בא כשהלב והריאות פועלים בתכלית השלמות. כך שכל רגלי יכול לעבור 16 קילומטרים בשעתיים, עם ציוד מלא.

רמת ה"קומנדות" הזאת שנראתה בשעתה כמעשה-נסים, נעשתה כיום רמתם של כל אנשי החיל-המוטס, אנשי גוארדית-הרגלים וקורפוס-הסיור (*), ואף הרגלים הפשוטים של "גדודי-הקו" להבדיל מגדודי-הגוארדיה ומגדודי ה"קלעים" (riflemen) אינם נחשלים

סיר, — הנסיונות שהיו לי בקשר עם הפצת השכלה בתוך השרותים המזוינים יש בהם אולי ענין. כשהתחלתי במחזורי הרצאות ושיחות היה עלי לעשות מדה מסויימת של עבודה חלוצית כדי לעורר באנשי-חיל האויר את הרוח הנאותה.

הדבר הראשון הוא כמובן לקבל את הסכמתו של הקצין-המפקד ולקיים בו התענינות לגבי התפתחות הפעולה. שנית, עשיתי את הבקורים בהרצאות חובה, שאם לא כן יש לטייסים תמיד "פגישה עם מישהו" לאותה שעה. כיון שקבעתי את ההרצאות הללו לזמן אחד בכל שבוע רואים את הנוכחות בהן כנוכחות במסדר. שלישית, אני עצמי איני מרבה מדי בדיבור והנני מכוון פשוט את שטף השיחה. מובן שאין זה מונע בעדי לסכם את המסקנות.

הננו מתחילים בתרגיל-משחק של קושיות "מיזמה". מדת הידיעות הכלליות היא בשפל המדרגה, אפילו בין הטייסים המשכילים יותר. המעטים שתשובותיהם טובות באמת הם פחות או יותר מסוג אנשי האותיות-הקטנות. אמנם הכל קוראים את העיתונים היומיים, אך ברור כי הידיעות שבהם אינן נקלטות קליטה אמיתית. אף על פי כן, ה"מיזמה" מעורר את לבם ומענין אותם.

(*) יחידות צבא-חלוץ נייד, אשר טופח בצבא הבריטי בשנות המלחמה הנוכחית. — המער.

רשמיות ואני מרשה לעשן.

אני נותן להם הרצאות קצרות על נושאים כמו אנטישמיות, שמועות על אודות האמריקאים וכו'. אני מוצא כי הטייסים יודעים להעריך הצגת דברים שקולה, על הבעד והנגד שבהם. מדת האדישות והצני

ניות, אם ישנה, הריהי מצערה, לאחר שהחזרה את הדברים בהדרגה. מובן מאליו כי אתה עצמך צריך שתהיה ער ומעונן באמת. הדבר היחידי האסור עליך הוא — אמירת גואש.

שליש ב"ר.א.פ.

גיוס נערים ונערות לעבודה

אחרת (הנחוצה פחות מבחינת צרכי המלחמה מאשר עבודה במכרות או בתעשיית האוויר רונים). יתכן אמנם שינתנו שיחרורי ארצי במקרה שהתלמיד מתכוון לבחינות השובות של אוניברסיטה (**).

יושם לב לכך שכל הצעירים אשר כווננו לתעשייה יקבלו אותן האפשרויות שישנן לאנשי הכוחות הצבאיים להמשיך בלימודיהם אחרי המלחמה, מן המקום שבו הפסיקום. (מאז נתקבלו ידיעות אלו נתברר, כי יהיה הכרח בגיוס מספר מסוים של נערים לעבודה במכרות מתחת לפני האדמה. העתונות הבריטית מדגישה כי „בני הדוכסים יגויסו לכך גיוס-חובה ממש כבניהם של פועלי-מכרות או אנשים אחרים.“ בסדר-הבכורה תוצג עבודת-המכרות אף לפני השירות בכוחות המזוינים).

שעזבו כבר את בית-הספר ואחזו בעבודה נראה כי נערים ונערות בני 16 ו-17 יגויסו בקרוב בבריטניה לעבודה בתעשיית האוויר רונים וכן למכרות-הפחם.

בגילוי הדעת שלו על כוח-האדם עמד מיניסטר העבודה, מר ארנסט בוויין, על האפשרות להשתמש בשרותם של „צעירים“ רבים יותר, אך בדרך כלל לא סברו אותה שעה כי המיניסטר מתכוון לא רק לנערים. אלא שבינתיים התברר כי גם הנערות, בדיוק כמו הנערים, עשויות להשלח לעבודה במפעלי האווירונים, — אם כי לא למכרות-הפחם.

גם כאן, כמו בענין גיוסם של נערים לעבודה על-קרקעית בתעשיית המכרות — במדה שתוגשם ההצעה הזאת — לא תהיה כל הפליה. תלמידי בתי-ספר „ציבוריים“* יכונו לעבודה זו ממש כמו נערים ונערות

מ ה ע ת ו נ ו ת ה צ ב א י ת

«ירחון חיל-הרגלים» «INFANTRY JOURNAL»

כלי-מבטא של חיל הרגלים בארה"ב של אמריקה, אוקטובר 1943

חוברת אוקטובר פותחת — פתיחה אפיינית — במאמר בן שני עמודים על תפקידו של חיל-הרגלים במלחמה. העורך בא לעודד את החיילים שב„גויניאה החדשה ובגוודלוקל, באטו ובתוניסיה, בסיציליה ובכל מקום אחר“ ולומר להם כי העתונות החלה סוף סוף מתארת תאור נאמן את פעולותיהם בחזית, וכי האמריקאים

„עתון חיל הרגלים“ האמריקאי החל להור פיע בזמן האחרון ב„מהדורה של כיס“. היא מצולמת ממהדורתו הרגילה של העתון (שאף היא מוסיפה להופיע) ומיועדת למשלוח אל הצבאות שמעבר-לים.

*

(*) בית-ספר „צבורי“ (Public School), זהו השם המקובל באנגליה בשביל בית ספר פרטי סגור, בעל אופי „מיוחס“ בולט.

(**) הכונה — לבחינות במקצועות תכניים, בעלי חשיבות מבחינה צבאית — המער'.

גוברת הכרתנו כי אם אין המטרה מושגת הרי זה לרוב לא מפני שאי אפשר להשיגה, אלא כי המפקד שנקבע לכך פשוט הסיח דעתו מהתכ-
לית". והוא מסיים: הנרי איש גברה (הנרי הרביעי, מלך צרפת), בשעה שפקד על ההת-
קפה ליד איורי זו שחרצה את עתידותיה של צרפת, אמר לפרשיו כי ידלקו תמיד, בסערת-
הקרב, אחרי הנוצה הלבנה שעל קסדתו; הנר-
צות אינן מדרכם של ימינו, אך כל מפקד יכול לשוות לנגדו את הנוצה הלבנה, הסימלית, של משימתו, זו שאין לגרוע עין ממנה כל עוד לא הושגה המטרה.

המאמר „העשן לשירות ההגנה“, מאת ברי-גדיר-גנרל א. וייט, עומד בעיקר על השימוש בעשן בשביל הגנה אנטי-מטוטית. מובאות בו דוגמאות מן הנסיון בצפון אפריקה ובסיציליה. מתוך הכרך השלישי של „שיחות למקיאבלי“ מובאת ציטטה זו: — „את הצבאות ניתן לחלק לשלושה טיפוסים. הרא-
שון, והטוב שבהם, „נחן בשנים — ב„רהב“ (שפעת-עוז ולהט-קרב) וב„סדר“ („משמעת“). יש ביכלתו לשאת במאבק תוקפני — ואף ממושך, אם ידרש לכך. הטיפוס השני נחן ב„רהב“ אך לא ב„סדר“, עליו להשיג את הנר-צחות תוך התקפה ראשונה, או שלא ישיגו כלל. לדעת מקיאבלי השתייכו לטיפוס זה צבאות הצרפתים בזמנו. ואילו הטיפוס הש-
לישי אין בו לא „רהב“ ולא „סדר“. הלה יכול לזכות בקרבות רק בדרך מקרה. אלה, לדברי מקיאבלי, היו צבאות האיטלקים.

*

רשימתו של קפיטן דיילי מוקדשת לאימון קלעים מצוינים, הוא מדגיש את ההכרח בהדרכה אינבידואלית. מענינת בין השאר, הערתו: כי בצבא הצי של ארה"ב Corps of Marines מקובל, כי בכדי להכשיר קלע לקבוצה המור-פיעה בשם צבא-הצי בהתחרויות-היריה, יש צו-רך בהדרכה מיוחדת של שלוש שנים.

הרישמה „מה נוכל לעשות בדאונים“, מאת קציין-הטייס ס. דואייר, יש בה כמה פרטים מענינים. נחיתת דאונים היא אחת שלישית לש-תי הצורות האחרות של נחיתה מן האויר: במי-טוסים ובמצנחים. שדות-הנחיתה שהיא דורשת קטנים אפילו מן השדות הנדרשים לצנחנים. באינ-רוח ריצת-הנחיתה של דאון היא כדי 50

אש אחידה, מפתיע העדרם הגמור כמעט של טיפוסים זרים. אף-על-פי-כן רואה המחבר את סיבתה-העיקרית של חולשת הצבא האיטלקי במלחמה זאת לא בציווד לקוי, וגם לא בהעדר תכונות-קרב באיטלקי בן זמננו, כי אם בתחומי ההכרה והרצון. „ג'וזפה יודע ללחום וללחום היטב, אך לעתים תחסר לו ההכרה, הידיעה בעד מה הוא לוחם. זה הופך אותו ללוחם בעל מצב-רוח — אויב שהוא בעל דמיון, אומץ-לב ויכולת, אך פתאום, לאחר אי-הצלחה בלתי צפויה הוא שוקע בדכדוך גמור“. ועוד פרט: „לא יאומן כמה גמוך שכרו של טוראי רגיל של מוסוליני: 1.51 דולר (כ-500 מיל) לחודש יעלו עד 12.80 אם הוא נשוי, עוד 4.80 יתוספו לו עבור כל „במבינו“. ועליתו הראשונה בדר-גה, בדומה ללנס-קורפוראל, תעלה את שכרו ב-9 סנט (כשני גרוש) לחודש!“.

*

ענין מיוחד יש במאמרו של הקולונל ה. קאנינגהם, על מסע המדבר של צבא „צרפת הלר-חמת“ מאיזור אגם צ'ד אל חופי הים התיכון, מסע בו חצו הצרפתים את לב סהרה וכבשו את כל מצודות המדבר האיטלקיות אשר במחוז פצאן (בדרומה של לוב). תיאורו של המסע מאשר כמה אמתות, ידועות מאז, בדבר תנאי מלחמת המדבר אך יש בו גם כמה חידושים המותנים במסגרתה הכללית של המלחמה בימינו. סיכום המאמר אינו ניתן בזה כי יתכן שעוד יתפרסם במלואו על דפי „מערכות“.

הקולונל ג. איוט נותן מעין „תרגיל-שדה שבכתב“ מלווה תרשימים ומוקדש לנושא „אל תשכח את משימתך“. „סדרת התרגילים, (או ביתר דיוק, הדוגמאות), חלה על יחידות שמר-גימנט רגלים ומטה (הפירוט מגיע עד מחלקה וכתה) ומיוסדת על מצבים השאולים מתנאים אופורטיביים שונים, החל מכיבוש אוירודרום אויב והגנת שדות-חניה ידידותיים, וגמור בפ-עולותיה של עליה בחוף אויב ופעולות בחופי-נהרות. את חובת ריכוז המאמצים להשגת המ-טרה שהוטלה ע"י הפיקוד מסכם המחבר באמ-רו: „המשימות ניתנות למען יבצעו“, והוא מוסיף: „כל מה שאנו מוסיפים לחקור את פעו-לות המלחמה, בין את אלו שלפני שמונים שנה במלחמות האינדיאנים ובין את הדוחיים של אתמול מזירת היס-התיכון ומהאוקינוס השקט,

„הרובאי דוד“, מספר על פעלם של אנשי „חיל הרגלים הקל“ הבריטי באותה ספרו של י. ולינגטון, אשר אימונם ותכסיסיהם גיבשו את נסיון מלחמת היערות באמריקה הצפונית. שני הספרים צדפו בהוצאה מיוחדת בשביל חיילי ארה"ב, כחומר קריאה המעורר את מחשבת החייל.

במדור הגדול המוקדש לקשרי „הג'ורנל“ עם הכוחות המזוינים תופס הפעם מקום בפני עצמו „קורפוס הנשים של הצבא“.

במדור הרשימות הקטנות (מפרי עטם של הקוראים) מספר קפיטן אחד כיצד, בתקופת גשמים עזים, השתמש ברשימת מתוך „הג'ורנל“ בשביל לתת לאנשים שורת שיחות על תולדות כלי הזין, החל מ„רובה-החלמיש“ ועד ימינו אלה; והוא עצמו מתפלא להגבתם הערה של החיילים (מועטי נסיון מכני, ולא עת-ריהשכלה), לרוב שאלותיהם, וליחס הער אשר בו טיפלו בנשקם עם שוב ימי השמש.

בחוברת מובאת רשימה תמציתית מתוך העתון „האמריקאי הגרמני“ (!) והיא מלמדת כיצד לא לירות מרובה של צבא ארה"ב.

במדור „ביקורת-הספרים“ יש לציין את הסקירות על ספרו של הלויטנט-הטייס בלנט (חיל האויר המלכותי) „השימוש בכוח-האויר“; ועל הספר „הקהליה הבריטית במלחמה“, בעריכת ו. אליוט וה. הול, אשר במרכזו עור מדת סקירתו של פרופ' בריונינג (מי שהיה ראש ממשלה בגרמניה) על „ארגונו של מנגנון המלחמה הבריטי והגרמני“. כאן גם רשימת ביקורת על „בית ספרו של המלח-האזרח“, מהדורה של „בית ספרו של החייל-האזרח“ המותאמת לאנשי הים, קובץ לשאלות אזרחיות מדיניות ודרכי הסברתן בקרב צבא ארה"ב; „האנגלית בשביל הכוחות המזוינים“, מאת לויט קול. וילס ואחרים, שתפקידו ללמד קרוא, כתוב ודבר בהתאם לצרכי השרות בצבא;

„ילדיכם בימי מלחמה“, — על בעיות הילדים וההורים. בפנותו אל ההורים אומר המחבר — א נ ג' ל ו פ ט ר י — „הילדים והילדות של ארצות הברית מגויסים לזמן המלחמה כחיילים אזרחים“, והוא מנסה להסביר את הסיבה לכך ואת הדרכים בהם יוכלו הילדים לסייע למאמץ המלחמתי; שפע הספרים האחרים אינו מאפשר לצינם בזה.

מטר, ובמדה שתגבר הרוח תקצר הריצה. אין יריות רגילות מדליקות את הדאון ויש בכוחו לחצות גדר תיל מבלי שיפגעו נוסעיו. אנשי הדאון מרוכזים ממילא כתות-כתות על נשקם, ואינם מפסידים זמן להתרכזות, כאשר יקרה לצנחנים. אשר לנשיאת הציוד נופל בזה כושר הדאון מזה של המטוס, אך הוא עולה על כושר מצנחי-הציוד. בעיה לעצמה היא האטת קצבן של פעולות הנחיתה עקב שיתופם של דאונים הנגררים עלידי מטוסים.

*

בבעיה של „אספקת המים“ דן בהרחבה ג. קונקלין; מאמרו עוסק בקטנות (מימיות הרגלים בתוניסיה), ובגדולות (מכוניות ענק וכלוריזציה של מי שתיה). הדוגמאות הניתנות גבולותיהן מאליאסקה, (בבנין כביש הצפון) ועד סהרה. הקורא שלנו יהיה מעוניין ביחוד בתיאור תנאיו של המסע הצפון-אפריקאי, בחישובי-היסוד לאספקת המים, ובפעולותיהן של שדרות-המכוניות של הארמיה השמינית, אלו אשר רב היה בהן חלקן של יחידות עבריות מארץ-ישראל.

כמה עמודים מוקדשים למאמר (המשך מחוברות קודמות) של לויט-קול. וינר, על שאלת הדרגות הזמניות, שהוענקו בשעת מלחמתיהן השונות של ארה"ב ובסיומן. נראה שהשאלה (מבחינת הכבוד וזמן הבחינה הכספית) מעסיקה קצינים רבים. ניתנת דוגמא של גנרל ל. נ. נורסטד, אשר בשעת התמנותו לבריגדיר-גנרל, ב-25 למרס 1943, החזיק בארבע תעודות-קצינות שונות: 1. דרגתו הקבועה בצבא הסדיר, כקפיטן באויריה (מ-1930); 2. דרגתו הארעית לפי חוק ההגנה הלאומית, כמיוזר בצבא-ארה"ב; 3. דרגתו הזמנית, לפי חוק משנת 1936, כלויט-קול. באויריה. 4. לפי חוק 1942 — קולונל זמני בצבא ארה"ב, — חיל האויר.

*

בסקירת הספרות הצבאית הבין-לאומית עור מד לויט-קול. בללה על הספר „לאחר הונג-קונג“. של בראון בו מסופר על אכזריותם של היפנים כלפי האנגלים השבויים, אנשי צבא ואזרחים כאחד. סקירה אחרת מוקדשת לשני ספרים בלטריסטיים, שניהם מפרי עטו של ס. פורסטר: האחד „תותח“ — הגיע לארץ ישראל בספרית פנגוין, — משקף את דמות מלחמת הגריליה הספרדית נגד נפוליון; השני,